ఆంటీ! నాకథ రాయవూ?

వైష్ణవి తలపట్టుకుని కూర్చుంది. ఉదయం ఆ ఫోను మోగినప్పటినుంచి ఆమె మనసు బాధతో అకలావికలమైపోయింది. తను దాదాపు రెండు వందలకుపైగా కథలురాసింది. తను ప్రత్యేకంగా స్త్రీల సమస్యలే రాయాలని అనుకోకపోయినా, తన కథలన్నీ స్త్రీల సమస్యల చుట్టూనే తిరుగుతున్నాయని విమర్శకుల అభిప్రాయాలు, పాఠకుల స్పందనా తెలిసేవరకూ తనకి అనిపించలేదు. తను స్త్రీపక్షపాతీకాదూ, పురుషద్వేషీ కాదు! కానీ కోకొల్లలుగా వున్న స్త్రీల సమస్యలు కాన్యశుల్కం కాలం నుంచి, వరకట్నం వరకూ స్వరూప స్వభావాలను మార్చుకున్నాయే తప్ప, సమస్యలు మాత్రం పరిష్కారంకాలేదు. తను కథలు రాయడం మొదలెట్టిన కొత్తల్లో, చదువు సంధ్యలకు నోచుకోని అభాగ్యులూ, బయట ప్రపంచం తెలీని అమాయకులూ, ఆర్థికంగా నిలబడలేని అబలలూ మాత్రమే నానా అవస్థలూ పడుతూ వాటిని తొలగించుకోవడానికి పరిష్కారాలు చూపే వారిదగ్గర మొరపెట్టుకునే వారు. తమ ఇంట్లో పనిచేసే రాములమ్మ, చదువుకొని ఎదురింటి పార్వతి, కాస్తో కూస్తో చదువుకున్నా, అటు పుట్టింటినుంచి గానీ, ఇటు మెట్టినింటగానీ, రూపాయి కావాలన్నీ నోరువిడిచి అడిగి ఇవ్వడం ఇవ్వకపోవడం వాళ్ల దయాదాక్షిణ్యాల మీద ఆధారపడి వుండడంతో, పావలా పువ్వులకోసం, రూపాయి గాజుల కోసం కూడా ఆధారపడే పక్కింటి పద్మజ, వీళ్లందరూ తన కథలని ఉత్సాహంగా చదివి ఆసక్తి పెంచుకునేవారు. మారాలనే ప్రబల ప్రయత్నం చేసేవారు. 'నా కథ రాయవూ!' అన్న రాములమ్మా, పార్వతీ, పద్మజలు నేడు క్రమేణా విద్యావంతులయిన బిడ్డల్ని, ఉద్యోగస్తులయిన బిడ్డల్ని తయారుచేసినా సమస్యలు తీరకపోగా, కొత్తరూపు దాల్చుకోవడం, అసలీ సమస్యలకి ఎప్పటికయినా పరిష్కారం ఉందా? అని బాధ పడేలా చేస్తోంది.

తన కథలు చదివి స్పందించి 'నాకథ వినండి అంటీ' అంటూ కన్నీటితో ఫోన్ చేసి రజితని సాయంత్రం రమ్మని చెప్పింది తను. ఫోన్‌లో ఆ అమ్మాయి తనకి పెళ్లయి ఎనిమిది నెలలు అయిందని, తను పి.హెచ్.డి. చేసిన బాటనీ సైన్స్ గ్రాడ్యుయేట్‌నని చెప్పినపుడు వైష్ణవికి షాక్ కొట్టింది. అందుకే మనసంతా అదోలా వుంది. ఏ పనిమీదా ఏకాగ్రత కుదరకుండా. ఆ అమ్మాయి సాయంత్రం నాలుగింటికి వస్తానంది. వైష్ణవి క్షణమొక యుగంలా ఆ అమ్మాయి రాక కోసం ఎదురు చూస్తూ కూర్చుంది. అన్న ప్రకారం ఆ అమ్మాయి సాయంత్రం నాలుగింటికి వచ్చి బెల్ కొట్టింది. పక్కన తండ్రి కూడా వున్నాడు. అమ్మాయి నాజూకుగా ఈకాలపు పిల్లల్లాగే షెల్వార్ కమీజులో వుంది. మెడలవరకూ వున్న

జుట్టుకి పోనీ కట్టి క్లిప్ పెట్టుకుంది. ముక్కుకి చిన్న డైమండ్ ముక్కు పుడక, కోలమొహం. అమ్మాయి అందగత్తె కాకపోయినా ఆకర్షణీయంగా వుంది. విద్యాధికురాలు, సంస్కారవంతురాలని ఆమె మాటల్లోనే తెలుస్తోంది.

"ఏమిటమ్మా సమస్య?" అడిగింది వైష్ణవి.

ఆ అమ్మాయికి ఎలా చెప్పాలో తెలీనట్టుంది. మాటలకోసం తడబడింది. కళ్లు అశ్రుపూరితాలయ్యాయి.

"ఆంటీ! నేను పి.హెచ్.డి. థీసిస్ సబ్‌మిట్ చెయ్యబోయే ముందు నా పెళ్లి ఫిక్సయింది."

"మీది లవ్ మ్యారేజా?"

"కాదు ఎరేంజ్‌డ్ మ్యారేజ్. పేపర్లో ప్రకటన చూసి నాన్నగారు వారిని కలిశారు. అన్ని విషయాలూ మాట్లాడుకున్నారు. వాళ్లది బాగా సంపన్నుల కుటుంబం. తండ్రి గొప్ప ఉన్నతోద్యోగి. ప్రభుత్వంలో పలుకుబడి గల ఆఫీసరు. కొడుకు న్యాయశాస్త్రంలో పట్టా పుచ్చుకుని, సౌదీ అరేబియాకి వెళ్లిపోయాడు ధనార్జన కోసం. వాళ్లకి అతడొక్కడే కొడుకు - కాశ్యప్. చిన్నప్పుడు పోలియో వచ్చినట్టుంది. అనేక మందుల వాడకం వల్ల మంచి ట్రీట్‌మెంట్ వల్ల పెద్దగా తెలీకపోయినా, బాగా గమనిస్తే కొంచెం కుంటడం తెలుస్తుంది." దుఃఖం గొంతులోంచి మాట పెగలనీకుండా చెయ్యడంతో కాస్త ఇబ్బంది పడి చెప్పడం ఆపింది రజిత.

"ఆంటీ! మేము అదికూడా గమనించలేదు. కుంటడం సంగతి కూడా పెళ్లయ్యాకే తెలిసింది. మాది మామూలు మిడిల్‌క్లాస్ కుటుంబం. మా నాన్నగారు సెంట్రల్ గవర్నమెంటు ఆఫీసులో గుమాస్తాగా రిటైరయ్యారు. మాకు ఆస్తిపాస్తులమీద ఏనాడూ మోజులేదు. నన్నూ మా అన్నయ్యనీ చదివించడమే లక్ష్యంగా పెట్టుకున్న మానాన్నగారు అన్నయ్యని సి.ఏ. చదివించారు. నన్ను పి.హెచ్.డి.ని చేశారు. అన్ని విధాలా మా కన్నా హెచ్చైన కుటుంబంతో వియ్యమందడం అమ్మ భయపడుతూనే వుంది. నాన్నని వారించింది కూడా!

"ఒక విధంగా నిజమే అమ్మ భయం!" ఏమనాలో తోచక నెమ్మదిగా అంది వైష్ణవి.

"అయితే పెళ్లికి ముందు ఎంతో వినయంగా మాట్లాడారు ఆంటీ. మా అత్తగారు తరుచు మా ఇంటికొచ్చేవారు. అమ్మ ఏంచేసి పెట్టినా చాలా బాగుందనేవారు. మాకు మీ అంతస్తుతో సంబంధం లేదు. మాకు మంచిపిల్ల కోడలిగా రావాలి అంతే! అనేవారు. పెళ్లి మాత్రం బాగా చెయ్యాలి. అనేవారు. ఆమాటలకే ఉబ్బిపోయి నాన్నగారు బోల్తాపడ్డారాంటీ! జాతకాలుచూసి కుదిరాయని ముహూర్తాలు పెట్టించి, ఉత్తరం రాశారు మద్రాసుకి. అప్పుడు

పంపించారొక పెద్ద లిస్టు. ఏమేమి వెండి సామాన్లు కావాలో, ఎంత బంగారం పెట్టాలో, ఎన్ని చీరలు కొనాలో పెళ్లికి ఏమేమి ఐటమ్స్ చెయ్యాలో డిన్నర్‌కి ఏమేమి ఎలా చేయించాలో మొదలైనవి. అవి చూసి అమ్మ షాకయింది. నేనూ నాన్నగారితో పెళ్లి కాన్సిల్ చెయ్యమని చెప్పాను. కానీ నాన్నగారు మాత్రం డబ్బు ఖర్చయిపోయినా ఒక్కగానొక్క కూతురు సుఖపడుతుందనే ఆశతో నెత్తినేసుకుని, వారన్నట్టుగానే అన్నీ చేశారు. హోటల్లో పెళ్లి కావడం వల్ల సాయంత్రం అయిదు గంటలకి టిఫిన్‌కి వస్తామన్న వాళ్లు ఆరున్నర దాకా రాకపోయేసరికి కొంతమందికి సరిగ్గాటిఫిన్లందక పోవడం, హోటలువారు ఆరు తరవాత టిఫిన్లు చెయ్యననడం, పైగా వాళ్ల టిఫిన్లకి మమ్మల్నడిగితే ఏదో ఒకటి చేసుండేవాళ్లం కానీ హోటల్ సర్వర్‌ని అడిగితే వాడికి వాళ్లు మగపెళ్లివాళ్లని ఏం తెలుసు? ఏదో ఒకటి చెప్పేశాడు. దాంతో మా అత్తగారు రెచ్చిపోయి పచ్చని పందిట్లో పదిమంది ముందూ నానా మాటలూ అనేసింది. అప్పుడే మా గుండెలు బద్దలయ్యాయి. దుఃఖాన్ని గుండెలోంచే దిగమింగుకున్నాము." మరి మాట్లాడలేకపోయింది రజిత.

కర్చీఫ్ మొహానికి అడ్డుపెట్టుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది. వాళ్ల నాన్నగారు కూడా పసిపిల్లాడిలా ఏడుపు మొదలెట్టాడు వెక్కి వెక్కి.

కాసేపు వాళ్ల మూడ్ మారుద్దామని లోపలికెళ్లి కాఫీచేసి పట్టుకొచ్చింది వైష్ణవి.

పి.హెచ్.డి. థీసీస్ సగంలో వుండడంతో నేను పెళ్లయ్యాక ఒక నెలరోజులు ఉండి మద్రాసు వెళ్లిపోయాను. అతరవాత కాశ్యప్ కూడా సౌదీకి వెళ్లిపోయాడు. రెండునెలల్లో అయిపోతుందనుకున్న థీసీస్ రాయడం నాలుగు నెలలు పట్టింది. దాంతో నాకు చీవాట్ల ఫోన్లు వచ్చాయి మా ఇంటికి. "నాకు మేనర్స్ లేవనీ, నాన్నగారికి అసలు మర్యాదలేదనీ వగైరా వగైరాలతో.

నాన్నగారు ఓర్చుకుని ఓర్చుకుని ఒకే మాటన్నారు 'మాకు మేనర్సు మర్యాదా లేకపోతే మా డిమాండ్ల ప్రకారం పెళ్లెందుకు చేస్తామని!

దాంతో ఆవిడ ఆడపులిలా రెచ్చిపోయింది. అవి డిమాండ్లంటారా? అవి ట్రెడిషన్సు! మన ఆచారాలు! అంత మాత్రం కూడా తెలీని వారు మీరు మా స్టేటస్‌కే తక్కువ!" అంది.

అంతేకాదు తనక్కడ నెలరోజుల్లో నాన్నగారు "బాగున్నావా అమ్మా" అని ఫోన్‌చేసి అడగడం కూడా తప్పేనట!

"మీకన్నా పెద్దింట్లోనే మీ అమ్మాయున్నప్పుడు బాగుండకేమవుతుంది? బాగున్నావా!అంటూ ఏమిటా ఫోన్లు?" సాగదీసిందివ అలా అంటున్నారని ఫోన్ చెయ్యడం మానేస్తే," 'మీకు మేమంటే మర్యాదలేదు' అంటూ దండకం చదివింది.

"మీరే చెయ్యద్దన్నారుగా అని అనకపోయావా?" అడిగింది వైష్ణవి.

"అడిగాము. వాళ్ళు అలాగే అంటూ వుంటారట. మా నాన్నగారు వెళ్ళి వాళ్ల కాళ్ల మీద పడివేడుకోవాలట. ఎందుకయ్యా అంటే, ఆ నెలరోజుల్లోనూ నేను పరమ చెత్తగా వంటచేశానట. నాకు ఏపనీ రాదట. పైగా ఎవరితో ఎట్లా మాట్లాడాలో కూడా తెలీదట. మా అత్తగారూ మామగారూ రోజూ రాజకీయాల గురించి మాట్లాడుకుంటూ కూర్చుంటారు. నాకు ఇంట్రస్టు లేదూ నాకు తెలీదుకూడా. అలా అంటే అంతమాత్రం తెలీదా?" అని తిట్టారు.

"నా సైన్సు థీసీస్ వాళ్లకి తెలుసా?" అడగాలనిపించింది. అడగలేదు. అత్తగారు పూజ చేస్తూవుంటే ఆమె వెనకాలే వుండి, హారతి పుచ్చుకుని ప్రసాదం తీసుకునేదాకా, ఏ పనీ చెయ్యకూడదట. అదికూడా తెలీని నువ్వు, పి.హెచ్.డీ. ఏంటీ?" అని తిట్టింది.

మళ్లీ ఏడవడం మొదలెట్టింది. ఊరుకోమంటూ ఓదార్చింది వైష్ణవి.

"ఆంటీ! ఒక ఆడపిల్ల పెళ్లిచేసుకుని తన ఇంటినీ, తన వాళ్లనీ వదిలి వేరే ఇంట్లో అడుగుపెట్టగానే, తన వాళ్లందరినీ మర్చిపోవాలా?

ఆ ఇంటివాళ్లనీ, వాళ్ల అలవాట్లనీ అర్థం చేసుకోవడానికి కొంచెం సమయం పట్టదా? అర్థంచేసుకోరెందుకు?' ఆవేశంగా అడిగింది.

ఆమె బాధ అర్థమయినా సమాధానాలు వైష్ణవికే కాదు రజితలా అడిగే ఏ ఆడపిల్లకీ ఎవరూ సమాధానం చెప్పలేకపోతున్నారు ఈనాటికీ! వైష్ణవి ఆలోచిస్తూండడం చూసి తిరిగి రజితే ప్రారంభించింది.

"ఆంటీ! పాతకాలంలోని ఆడపిల్లలు చదువులేదని చదివించలేదనీ ఏడ్చారు. చదువుకోక పెళ్లిళ్లుకాకపోతే ఏడ్చారు. చదువుకొన్నాక ఉద్యోగం చెయ్యన్విడం లేదని కొందరేడుస్తే, ఉద్యోగం చేసినా, ఆ సంపాదనమీద హక్కు తమది కాదనీ, తమ భర్తలదేనని ఈనాడు ఏడుస్తున్నారు. ఉద్యోగం చేసే పిల్లకి ఆర్థిక స్వాతంత్ర్యం ఉందంటారే మీ రచయిత్రులు! ఏదీ? భర్త పర్మిషన్‌తోటే ఉంది ఆ హక్కు. అతని ఇష్ట ప్రకారమే ఖర్చుపెట్టాలి. డాక్టరేట్లు పొంది, మగవాళ్లతో సమానంగా సంపాదిస్తున్నా, ఏ హక్కులేకుండా అరకత్తెరలో పోకలాగా మానసిక సంఘర్షణలతో నలిగిపోవలసిందేనా? పెద్ద చదువులు చదివిన మగవాడు ఇంట్లో పన్లు చెయ్యాలనే రూలు లేదు. పిల్లలను కనిపెంచాలనే బాధ్యతలేదు. అదే ఆడది, చదివి అతనిలాగే ఉద్యోగం చేస్తూ ఇంటి పన్లు చేస్తూ, ఆచారాలూ మర్యాదలూ పాటిస్తూ జీవచ్ఛవంలా బతుకుతోంది. అందుకే అందుకే ఆంటీ - బంధాలు తెంపుకుని ఫెమినిజం

పేరుతో స్త్రీలు రచ్చకెక్కారు. వారిని సరిగ్గా అర్థం చేసుకోలేక వారి మానసిక బాధలను లక్ష్యపెట్టక, సమాజం వారిని తప్పుగా అర్థంచేసుకుంటోంది.

ఆంటీ! సృష్టిలోనే ఈ లోపం వుందా? మనలో వుందా? నాకేమీ అర్థం కావడంలేదు. పరస్పరంగా ఒకరినొకరు అర్థంచేసుకుంటే అసలు గొడవలెందుకొస్తాయి? భాగ్యాన్నీ, బాధల్నీ కలిసి పంచుకోవడమే కదా వివాహమంటే? కానీ దాన్ని వ్యాపారంగా మార్చేస్తున్నారు. కట్నం తీసుకోమని ట్రెడిషననీ ఆచారమనీ కానుకల కోసం పీడించటం, అంతస్థులపేరుతో అవమానపరచడం, ఆడపిల్లల తల్లిదండ్రుల నోళ్ళు మూసెయ్యడం ఇంకా ఇప్పటికీ జరుగుతోంది కాబట్టే, ఆడపిల్ల అని తెలీగానే భ్రూణహత్యలూ, ఆత్మహత్యలూ జరిగిపోతున్నాయి. దీనికేం చెయ్యాలి అంటీ?" రజితలో ఆవేశం కట్టలు తెంచుకుంటోంది.

"ఆంటీ! ఈనాటి ఆడపిల్ల బతుకు మరీ అధ్వాన్నం. పాత కాలంలో 'చదువులేదు ఉద్యోగం లేదు వుంటే బాగుండేదాన్నని ఏడ్చింది. ఇప్పుడు అన్నీ ఉన్నా అదే అధోగతి! తన విజ్ఞానం, విద్యా బురదలోపోసిన పన్నీరేననీ, కన్నవారిని దూరం చేసుకోలేక కట్టుకున్న వారికి చేరువవ్వలేక సతమతమయిపోతోంది, చదువుకున్న స్త్రీ! దీనికి మీరు పుస్తకాలలో రాసే పరిష్కారాలు సమస్యలని రూపు మాపలేకపోతున్నాయి. ప్రాక్టికల్స్ దగ్గరికొచ్చేసరికి, కన్నవారూ, కట్టుకున్నదీ కూడా పురుషపుంగవుడి మాతా పితల పాద ధూళి జల్లుకోక తప్పడంలేదు!' కాస్త వ్యంగ్యంగానే అంది ముంచుకొస్తున్న ఆవేశాన్ని అణచుకోలేక రజిత, చెంపలమీద కారుతూన్న కన్నీటి ధారను కర్చీఫుతో తుడుచుకుంటూ!

నిజంగానే అర్థంకాని పరిష్కారం తోచని ఆలోచనల్లో మునిగిపోయింది వైష్ణవి.

"తాళితెంచుకుని వెళ్ళిపో! అని చెబుతుందా? వెళ్లినా ఎక్కడికి? అమ్మానాన్నల తరువాత పుట్టిల్లూ మారిపోవచ్చు! ఒంటరి ఆడదాన్ని సమాజం పీక్కుతింటుంది!"

"అలిగే నలిగిపోతూ ఛస్తూ బతుకుతూ చదువుకున్న చదువుకీ, బతుకుతున్న బతుకుకీ సంబంధం లేకుండా బతకమంటుందా? ఏం చెప్పాలి? కాలం మారింది. ఎన్నో మార్పులొచ్చాయి. కాని మారనిది ఆడదాని బతుకొక్కటే!" నిట్టూర్చింది.

"సారీ ఆంటీ! నా సోది చెప్పి మీకు ట్రబులిచ్చాను" అంది సౌమ్యంగా రజిత. ఆమె మొహంలోని అమాయకత్వం, ఆమె మనసులోని నిర్మలత్వం వైష్ణవిని కరిగించేస్తోంది.

"రజితా! వాళ్లంతట వాళ్లొచ్చి నిన్ను పిలిచేదాకా నువ్వాగడపతొక్కకు, ఉద్యోగం చేసుకో! నీ కన్నవాళ్ళకి కూడా ఆర్థికంగా భారంగా నిలవకు. కాలమే ఏదో పరిష్కారాన్నిస్తుంది!

నాకు తెలుసు. ఇదికూడా కష్టమైన పనేనని! కానీ అంతకంటే మార్గం లేదమ్మా! రాజీపడే స్వభావం, ఓపిక ఆడదానికి అందుకే భగవంతుడు ఎక్కువగా ఇచ్చాడేమో! ఓపిక నశిస్తే, కాలం కూడా తీర్పు చెప్పక సమయం మించిపోతే అప్పుడే కొత్త నిర్ణయాలు తీసుకోవచ్చు! ఆత్మాభిమానాన్ని చంపుకుని బతకక్కర్లేదమ్మా ఈనాటి ఆడప్లి! తనూ మనిషినేనని తనకీ మనసుందని చాతకాని భర్తల మీదా, గయ్యాళి అత్తగార్లమీదా చాటింపు చెయ్యాలి!" ఆవేశంగా చెప్పింది వైష్ణవి! రజిత ధైర్యంగా తృప్తిగా వెళ్లిపోయింది!

క్షణంలో మళ్లీ తిరిగొచ్చి "ఆంటీ! నా కథ రాయండి. నాలాగా భయపడేవారికి కాస్తంత ధైర్యం, మాఅత్తలాంటి గంపగయ్యాళులకీ, పెళ్లయినా తల్లికొంగు పట్టుకు తిరిగే నా భర్తలాంటి మెతకవాళ్లకీ, కాస్త బుద్ధొస్తుందేమో!" అంది.

"అలాగే! తప్పకుండా! ఏ ఒక్కరు మారినా నేను ధన్యురాలనైనట్టే" అంటూ కాగితం కలం తీసి రాయడం మొదలెట్టింది వైష్ణవి!

బయట చినుకులు పడ్డాయి కంటతడిలా! దుమ్మురేగింది, గుండెలోని చిచ్చులా! వైష్ణవి కలం ఆగకుండా సాగిపోతోంది కాలచక్రంటా! మరో అయిదు నిముషాలకల్లా తుఫానులా పరుగెత్తుకొచ్చింది రజిత.

ఆమె కంగారు చూసి 'ఏమయిందమ్మా, ఏమయింది? అంత ఆదుర్దాగా పరుగెత్తుకొచ్చావు?' అంది వైష్ణవి.

ఒక్క నిమిషం కూర్చుని ఊపిరి పీల్చుకుని "ఆంటీ! మీరు ఎంత బాగా రాసినా నాలింటి మధ్యతరగతి ఆడపిల్ల గురించి రాసినప్పుడు వేరే ఏ సొల్యూషనూ ఇవ్వలేరు. నాకు తెలుసు. మామూలు వారికి లేదా బాగా ఉచ్చస్థితిలో ఉన్నవారికీ మీ సలహాలు కథలూ అక్కర్లేదు. అందుకే నాకు తోచిన సలహా చెప్పడానికి మళ్లీ వచ్చాను" అంది దృఢనిశ్చయంతో!

ఆశ్చర్యంగా చూసింది రజితకేసి! రజిత సందేహంగా చూసింది వైష్ణవిని.

"చెప్పమ్మా! ఫరావాలేదు. నీ మనసులోని మాట చెప్పు" అంది భుజం నిమురుతూ.

"ఆంటీ! కాశ్యప్‌కి మా అత్తగారు మళ్లీ పెళ్లిచెయ్యవచ్చు. మేము పెట్టిన వెండి సామాన్లూ, బంతారు నగలూ మాకు వాసపుచేశారట మొన్ననే. ఇందాకే నాన్నగారు చెప్పారు. ఈ వెండి సామాన్లూ, బంగారునగలూ, ఒకవేళ మా అత్తగారు కాశ్యప్‌కి పెళ్లిచేస్తే

మళ్లీ వాళ్లదగ్గర్నుంచి వస్తాయి. అయితే పెళ్లి హోటల్‌కి, పందిరికీ, బాజాలకీ, భోజనాలకీ అయిన ఖర్చులన్నీ రెండు లక్షలయ్యాయి మాకు. ఒకవేళ నేను మళ్లీ పెళ్లి చేసుకోదలచుకుంటే మరో రెండు లక్షలు ఖర్చు పెట్టే శక్తి మా నాన్నగారికి లేదు. అంతా ఊడ్చి ఈ పెళ్ళి చేశారు. కాబట్టి, లాయర్లు కేవలం విడికులిప్పించేసి చెయ్యికుడుక్కోవడం కాదు. ఆ రెండు లక్షలూ మేము ఖర్చు పెట్టినవి కూడా వాళ్ల చేత కక్కించాలి! ఈ సంగతి మన లాయర్లూ, జడ్జీలూ అందరూ అర్థం చేసుకునేలా ఆడపిల్లలు తండ్రికి న్యాయం జరిగేలా మీ కథలో రాయండి.

కాశ్యప్ నన్ను విడాకులడిగితే మా లాయర్‌కి నేను అదే చెప్తాను. చెడిన బతుకును దిద్దడానికి, కనీసం ఆడబ్బయినా ఉపయోగపడుతుంది." అంటూ రివ్వున వెళ్లిపోయింది.

వైష్ణవి, ఆమె చెప్పిన ప్రతీ మాటనీ పదే పదే నెమరువేసుకుంది. అందులో అసభ్యం,అసత్యం ఏదీ లేదని తోచింది. పైపెచ్చు అలా చెయ్యడంలో కొంతైనా న్యాయం ఉంటుంది. నిజంగా రజిత అత్తగారు లాంటి వారికీ, రజిత భర్త కాశ్యప్‌కీ కొంతైనా బుద్ధొస్తుందేమో! కనీసం ఆ భయానికైనా కోడళ్లని సరిగ్గా చూసుకుంటారేమో! కోడళ్లు తప్పుచేస్తే మందలించి, బుజ్జగింపుతో తమవైపు తిప్పుకోవాలి. తమ ప్రేమతో లాలనతో, పుట్టింటిని మరిపించాలి గానీ, దండించి, తరిమేసీ, హింసించీ కాదు. మానసిక హింస భౌతికమైన హింసకన్నా ప్రమాదమైనది.'

వైష్ణవి కలం పరుగెడుతోంది! బయట వాన స్పీడందుకుంది, ఆకాశం ఏడుస్తూన్నట్టుగా!

*　　　*　　　*